

ВРХОВНИ СУД
РЕПУБЛИКЕ СРПСКЕ
Број: 85 0 П 018266 12 Рев
Бања Лука, 04.04.2013. године

Врховни суд Републике Српске у вијећу састављеном од судија Биљане Томић, као предсједника вијећа, Тање Бундало и Војислава Димитријевића, као чланова вијећа, у правној ствари тужитеља З.В., М.Ј., В.Ж., У.М. и Д.С., сви из К., те сви заступани по пуномоћнику М.М., адвокату из П., против тужених ЈПШ Ш. РС а.д. С., ШГ Д., Управа П., кога заступа Б.Ц., адвокат из Д., Улица ..., и ОДП К. Д., ради заштите права из радног односа, одлучујући о ревизији туженог ЈПШ Ш. РС а.д. С. ШГ Д., Управа П., против пресуде Окружног суда у Добоју број 85 0 П 018266 12 Рсж од 14.06.2012. године, на сједници одржаној дана 04.04.2013. године, донио је

П Р Е С У Д У

Ревизија се одбија.

О б р а з л о ж е њ е

Првостепеном пресудом Основног суда у Добоју број 85 0 П 018266 10 П од 29.12.2011. године, поништене су одлуке туженог ЈПШ Ш. РС а.д. С., ШГ Д., Управа П. (у даљем тексту: првотужени) о отказу уговора о раду тужитељима и то: З.В. број 01-263-1/03 од 31.12.2003. године, М.Ј. број 01-263-2/03 од 31.12.2003.године, В.Ж. број 01-263-3/03 од 31.12.2003. године, У.М. број 01-263-4/03 од 31.12.2003. године и Д.С. број 01-263-5/03 од 31.12.2003. године, као незаконите, те је утврђено да тужитељи нису засновали радни однос и да нису закључили уговор о раду о заснивању радног односа са туженим ОДП К. Д. (у даљем тексту: друготужени), нити су прећутно прихватили пренос уговора о раду на другог послодавца-друготуженог. Првотужени је обавезан да тужитеље З.В., У.М. и Д.С. врати на посао и радне задатке које су обављали прије отказа уговора о раду или на послове који одговарају њиховој стручној спреми и да им успостави сва права из радног односа, као и да тужитељима М.Ј. и В.Ж. успостави сва права из радног односа и то М.Ј. до 21.12.2005. године, као дана пензионисања, а В.Ж. до 12.10.2009. године, као дана пензионисања, те да тужитељима З.В., У.М. и Д.С. исплати износе плата почев од 01.01.2004. године па до враћања на посао, а тужитељу М.Ј. до 21.12.2005. године и тужитељу В.Ж. до 12.10.2009. године, са припадајућом каматом, који су ближе означени у изреци првостепене пресуде, те да им исплати регрес, за године и у износима такође ближе означеним у изреци првостепене пресуде, док су тужени солидарно обавезани да тужитељима надокнаде трошкове парничног поступка у износу од 14.060,00 КМ.

Другостепеном пресудом Окружног суда у Добоју број 85 0 П 018266 12 Рсж од 14.06.2012. угодине, жалба првотуженог је одбијена и првостепена пресуда потврђена.

Благовремено изјављеном ревизијом другостепену пресуду побија првотужени због повреде одредаба парничног поступка и због погрешне примјене материјалног права са приједлогом да се побијана пресуда преиначи или да се иста укине и предмет врати другостепеном суду на поновно суђење.

У одговору на ревизију тужитељи сматрају да је ревизија неоснована и предлажу да се иста одбије.

Ревизија није основана.

Предмет спора у овој парници је: захтјев тужитеља којим су тражили да се као незаконите пониште одлуке о отказу уговора о раду, на темељу којих им је престао радни однос код првотуженог, захтјев за утврђење да нису засновали радни однос код друготуженог, захтјев да се првотуженом наложи враћање тужитеља З.В., У.М. и Д.С. у радни однос код првотуженог, те захтјев да се тај тужени обавезе да им исплати плате за период од престанка радног односа па до враћања на посао, а тужитељима М.Ј. и В.Ж. за период од престанка радног односа па до дана пензионисања.

Наконведеног доказног поступка, првостепени суд је утврдио: да је дана 31.12.2003. године између тужених закључен споразум о преносу уговора о раду тужитеља, уз одредбе да обавезе према тужитељима са даном 31.12.2003. године измирује првотужени, а да почев од 01.01.2004. године друготужени преузима тужитеље у радни однос и да ће са њима закључити уговоре о раду; да је истог дана (31.12.2003. године) првотужени донио одлуке о престанку уговора о раду са тужитељима које одлуке им је уручио током јануара 2004. године; да првотужени прије доношења одлука о отказу уговора о раду од тужитеља није добио сагласност о преносу уговора о раду на новог послодавца и да је те одлуке првотужени донио без сагласности тужитеља; да је друготужени преузео радне књижице тужитеља, али да није позивао тужитеље на рад, нити је са истима закључио уговоре о раду; да је по извршеној инспекцијској контроли друготужени у прољеће 2004. године тужитеље пријавио код Фонда ПИО, али да није плаћао законске доприносе; да су у јануару и фебруару 2004. године тужитељи били ангажовани на сјечи шуме у одјелу првотуженог и да их је на те послове распоређивао пословођа првотуженог, а не друготужени; да је тужитељима у јануару 2004. године топли оброк натурално измирио првотужени; да је рјешењем Фонда ПИО Филијала Д. од 14.04.2010. године тужитељ В.Ж. остварио право на инвалидску пензију почев од 12.10.2009. године, те да је тужитељ М.Ј. такође остварио право на пензију почев од 21.12.2005. године.

На темељу тих чињеница, првостепени суд је закључио да оспорене одлуке нису у складу са одредбама члана 33. и 163. Закона о раду ("Службени гласник Републике Српске", бр. 38/00, 40/00, 47/02, 38/03, 66/03 и 20/07, даље ЗР), па је усвојио захтјев тужитеља и те одлуке поништио као незаконите.

Истовремено, наложио је враћање на рад, те успоставу права из радног односа за тужитеље З.В., У.М. и Д.С. за период од престанка радног односа па до враћања на рад, а за тужитеље М.Ј. и В.Ж. успоставу права из радног односа за период од престанка радног односа па до дана њиховог пензионисања, уз истовремено утврђење да нису засновали радни однос код друготуженог.

Одлучујући о жалби првотуженог другостепени суд је прихватио чињенична утврђења и правне закључке првостепеног суда, изјављену жалбу је одбио и првостепену пресуду потврдио.

Одлука другостепеног суда је правилна и законита.

Према одредби члана 33. став 1. ЗР кад дође до промјене послодавца (због продаје предузећа, наслеђа и др.), права и обавезе из уговора о раду преносе се на новог послодавца, уколико је радник са тим сагласан.

У конкретном случају, у доказном поступку је утврђено да тужитељи нису дали изричиту сагласност да им са даном 31.12.2003. године престане радни однос код првотуженог, те да са 1.1.2004. године заснују радни однос код друготуженог, односно да нису дали сагласност на писмени споразум који је у том смислу дана 31.12.2003. године закључен између тужених.

Током поступка код нижестепених судова било је спорно да ли су тужитељи ту сагласност дали на прећутан начин, јер је првотужени тврдио да су тужитељи у јануару, фебруару и марту 2004. године радили за друготуженог, као новог послодавца, да су се сагласили са преносом њихових радних књижица новом послодавцу и да су примили топли оброк за јануар 2004. године од друготуженог.

У исказима тужитеља, те законског заступника друготуженог М.П., нижестепени судови су имали упориште за закључак да су током јануара, фебруара и марта 2004. године тужитељи на сјечи шуме били ангажовани од стране првотуженог. Другачији закључак није могућ на темељу исказа свједока М.К. (пословођа првотуженог), с обзиром да у доказном поступку није презентирана шихтарица која би потврдила његове наводе да је тужитеље у овом периоду „водио“ пословођа друготуженог. Исто тако, свједок С.К. (радник првотуженог) је мијењао свој исказ у дијелу изјашњења гдје су тачно тужитељи радили у овом периоду. Код таквог стања ствари, те с обзиром да ни првотужени не спори да су у јануару, фебруару и марту 2004. године тужитељи радили на сјечи шуме у одјелу који припада првотуженом, те средствима првотуженог, те код тога да тужитељи нису закључили уговоре о раду са друготуженим, су остали недоказани наводи првотуженог (које исти понавља у ревизији) да је М.К., као радник првотуженог, уводио тужитеље, као раднике друготуженог, у ревиру у којима се врши сјеча, те им је давао упутства и надгледао испред првотуженог њихов рад. Првотужени се у ревизионим наводима, као доказ својих тврдњи, позива и на обрасце рекапитулације дрвних сортимената, по којима је сјеча у одјелу 101 вршена у корист друготуженог. Међутим, како је ту књигу задужио М.К. (пословођа првотуженог), како то произлази из исказа свједока Д.В. (у спорном периоду директор ШГ Д.), те како је у доказном поступку произашло да је првотужени испоручивао огревно дрво

друготуженом, то се не може узети да је овим доказом првотужени доказао своје наводе у погледу рада тужитеља у јануару, фебруару и марту 2004. године.

Поред тога, из исказа тужитеља, те свједока Д.М. (ранији директор првотуженог), утврђено је да је топли оброк тужитељима за јануар мјесец измирио првотужени у натури у продавници О.

Произлази, да нема мјеста закључку да су тужитељи на прећутан начин дали сагласност да пређу на рад код другог послодавца-друготуженог из ове парнице.

Код таквих утврђења, произлази да споразум који су тужени закључили дана 31.12.2003. године није у складу са одредбом члана 33. став 1. ЗР.

Слиједом тога, тужитељима радни однос код првотуженог није престао на законит начин (чиме се не могу прихватити ревизиони наводи да на страни првотуженог нема пропуста), па су правилно поништене одлуке о престанку радног односа тужитељима, наложено враћање на рад тужитеља З.В., У.М. и Д.С., док су тужитељи М.Ј.а и В.Ж. у међувремену пензионисани, те утврђено да нису у радном односу код друготуженог.

Исто тако, на темељу података које је првотужени доставио о примањима која би тужитељи остварили у спорном периоду (чија висина, нити начин досуде камата, се не спори ни ревизијом) правилно је удовољено и захтјеву тужитеља за исплату накнаде плата и регреса.

На такву одлуку нису од утицаја ревизиони наводи да је код првотуженог у току поступак приватизације и да је, у међувремену, дошло до реорганизације и нове систематизације радних мјеста.

Првотужени спори одлуку о трошковима поступка тако што истиче да исти не могу пасти на његов терет с обзиром да је у конкретном случају спроводио одлуку Владе, што није од утицаја, јер је и евентуално спровођење такве одлуке морао ускладити са законом.

Према изложеном, побијана пресуда не садржи недостатке на које се указује у ревизији првотуженог, а ни оне на које овај суд пази по службеној дужности, због чега је примјеном одредбе члана 248. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“, број 58/03, 85/03, 74/05, 63/07, 49/09 - даље: ЗПП) ревизија првотуженог одбијена.

Предсједник вијећа
Биљана Томић

За тачност отправка овјерава
Руководилац судске писарнице
Амила Подрашчић